

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 28 (394)
Anul X (2019)
8 Septembrie

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

15 GÂNDURI DUHOVNICEȘTI DESPRE MAICA DOMNULUI

Sursa: basilica.ro

1 Căci așa cum fiecare mamă dă copiilor ei simpla existență, tot așa și Mama lui Dumnezeu dăruie tuturor existența fericită – **Teofan al Niceei**;

2 Cine L-ar putea iubi pe Dumnezeu mai mult decât Mama Lui care L-a născut nu numai ca Unul-Născut, dar L-a născut singură fără însoțire cu cineva, ca astfel afecțiunea ei să fie dublă, neimpărțită cu un părtăș? Și cine ar putea fi iubit mai mult decât mama Lui de Unul-Născut Care a ieșit numai din Ea în chip negrăit în veacurile de pe urmă, așa cum a ieșit înainte de veacuri numai din Tatăl? – **Sfântul Grigorie Palama**;

3 Femeia trebuie prețuită, să știi, pentru că mai întâi ne reprezintă o femeie în Împărăția cerurilor: Maica Domnului. Te cutremuri, ți-e și frică să vorbești comparând-o pe ea cu oamenii – **Părintele Arsenie Papacioc**;

4 Căci nimeni din cei care după Hristos au viețuit potrivit lui Hristos și au străbătut în chip diferit calea Evangheliei n-ar fi ajuns la scopul și sfârșitul fericit căutat fără conlucrarea Maicii Domnului, precum nici fără ajutorul Duhului. Căci de unde altunde ar fi avut parte de acesta decât prin Cea care este izvorul apei purea vie și al harului, așa cum nici de luminările soarelui nu s-ar putea face părtăș cineva decât de la discul soarelui? – **Teofan al Niceei**;

5 Maica Domnului premerge umanității și toți îi urmează. Premerge în iubire, în curăție, în apropierea de Dumnezeu – **Părintele Dumitru Stăniloae**;

6 Așadar, deci fecioria ne propune ca model al ei, viața Mariei, în care ca într-o oglindă fecioria își privește frumusețea ei și virtuțile exemplare. Maria a fost fecioară nu doar cu trupul ci și cu mintea, printr-o dragoste sinceră unde nu este loc nici pentru fățarnicie nici pentru falsitate... Smerită la inimă, atentă, tăcută, iubitoare de citire a Sfintelor Scripturi nu își punea nădejdea în

bogățiile trecătoare, ci în rugăciunile săracilor. Nu ieșea afară decât pentru a merge la templu și atunci însoțită de părinți sau cunoscuți – **Sfântul Ambrozie al Milanului**;

7 În toate zilele se cuvine să ai pe Dumnezeu și pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu în inima ta, căci toate bunătățile vin de la Domnul și de la Preacurata Maica Sa pentru cei ce nădăjduiesc spre dânsii. Fie-ți drag a te ruga de-a pururea și ți se va lumina inima și va vedea pe Dumnezeu – **Sfântul Nifon, Mitropolitul Țării Românești**;

8 În Maica Domnului avem în cer o inimă de mamă, inimă care s-a topit cel mai mult pentru Fiul ei și a bătut și bate ea însăși la inima Lui pentru cauza Lui, care e mântuirea noastră, căci mântuirea nu e o chestiune de justiție, ci de iubire între Dumnezeu și oameni – **Părintele Dumitru Stăniloae**;

9 Da, frații mei! Într-adevăr, Preasfânta Fecioară Maria a fost împodobită de Dumnezeu cu toate darurile cele duhov-

nicești. Însă darul cel mai mare care i-a fost ei pricină de slavă și de cinste negrăită a fost darul smereniei. Fără de acest dar, toate celelalte daruri nu i-ar fi fost de niciun folos – **Părintele Cleopa Ilie**;

10 Cerem ajutor sfinților, Maicii Domnului, socotindu-ne smeriți față de ei, și convinși că noi înșine nu putem avea o atât de mare ascultare de la Dumnezeu, pentru că nu suntem atât de smeriți ca ei – **Părintele Dumitru Stăniloae**;

11 Icoanele ortodoxe ale Maicii Domnului se recunosc cel mai degrabă după cele trei stele – una pe frunte, a doua pe umărul drept, a treia pe umărul stâng. Aceste trei stele simbolizează fecioria Fecioarei Maria înainte de naștere, în naștere și după naștere – **Sfântul Nicolae Velimirovici**;

12 Maica Domnului nu L-ar fi putut purta pe Cuvântul lui Dumnezeu în trup, dacă nu ar fi primit mai întâi Cuvântul lui Dumnezeu în inimă – **Mitropolitul Kallistos Ware**;

13 Știi voi cine-i Maica Domnului? Ea este Împărăteasa Heruvimilor, Împărăteasa a toată făptura, cămara întrupării lui Dumnezeu-Cuvântul, ușa luminii, că lumina cea neapropiată gânditoare prin ea a venit în lume. Ea este ușa vieții, că Viața Hristos prin ea a intrat în lume. Ea este poarta cea încluiată prin care n-a trecut nimeni decât Domnul, cum spune Prorocul Iezechiel – **Părintele Ilie Cleopa**;

14 Maica Domnului ne iubește mult. Ea vede în noi prețul morții lui Iisus Hristos. Maica Domnului ne dorește lucruri mai mari decât ne dorim noi înșine – **Părintele Arsenie Papacioc**;

15 O cinstim pe Maica Domnului și ne rugăm ei pentru că tot ce am pierdut prin Eva, adică nevinovăția, raiul, harul, familia sfântă, pe Însuși Dumnezeu, le-am redobândit sau le putem redobândi prin Maica Domnului – **Părintele Sofian Boghiu**.

DUMINICA DINAINTEA ÎNĂLȚĂRII SFINTEI CRUCI

CRUCEA, „SEMNU LUI HRISTOS”
ȘI AL CREȘTINULUI

Jertfă și altar de jertfă, crucea este în același timp „semnul lui Hristos” și al creștinismului. Este, după Sfânta Scriptură: „Semnul Fiului Omului”. „Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului” spune Mântuitorul Însuși (Matei 24, 30). [...]

Purtând și numele lui Hristos, creștinul se însemnează cu semnul crucii ca și cu o pecete a lui Hristos, care arată că face parte din trupul Lui, din Biserică. Și pecetluirea cu acest semn în Biserică începe încă din pruncie. La a opta zi după naștere, când în legea veche se făcea tăierea împrejur, acum preotul merge și binecuvintează pruncul în chipul crucii, rostind asupra lui : „Să se însemneze Doamne lumina feței Tale peste robul Tău

acesta... și să se însemneze crucea Unuia-Născut Fiului Tău în inima și în cugetul lui”. La Botez și îndeosebi la ungerea cu Sfântul Mir se însemnează toate simțurile și încheieturile, rostindu-se: „Pecetea darului Sfântului Duh”; a Sfântului Duh care-L pecetluiește pe Hristos în noi, viața, crucea și învierea Sa. „Pune-mă ca o pecete pe inimă” invocă sufletul în Cântarea Cântarilor (8, 6). Împărțășirea însăși cu Trupul și Sângele Domnului este tot o mărturisire a crucii, a jertfei. Și apoi de-a lungul întregii vieți, creștinul dreptmăritor se însemnează cu acest semn dumnezeiesc: când începe rugăciunea, în timpul ei și când o termină ; la ieșirea din casă, la plecarea în

călătorie, ca și la întoarcere, la începutul ca și la sfârșitul lucrului; înainte de culcare, pentru a ne încredința grijii lui Dumnezeu, și la trezirea din somn, spre a ne agonisi binecuvântarea Lui, în toată ziua, când ne așezăm și ne ridicăm de la masă; la vreme de mahnire, primejdie sau gânduri rele... Și în atâtea împrejurări așa cum făceau cei dintâi creștini, după cum ne dă mărturie scriitorul bisericesc Tertulian (160-240) care spune : „Înainte și în timpul treburilor, intrând și ieșind, îmbrăcându-ne, înainte de somn, în toate lucrările noastre, la fiecare pas și la fiecare faptă, noi ne însemnăm cu semnul sfinte cruci” (P.L. 2, col. 99). [...]

În sfârșit, să amintim acum puțin și despre **semnul însuși al crucii** și despre mărturia pe care o dă creștinul prin ea. Știm că semnul sfinte cruci se face astfel: împreună primele trei degete ale mâinii drepte, iar celelalte două le lipim de podul palmei; și așa, cu vârful celor trei degete unite ne însemnăm la frunte, la piept, pe umărul drept și pe cel stâng, rostind deodată cu el: în **numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, amin**; și anume: când zicem „în numele Tatălui”, ne însemnăm la **frunte** ; când zicem „și al Fiului”, ne însemnăm la **piept**; când zicem „și al Sfântului Duh”, ne însemnăm **umărul drept și apoi cel stâng**, încheind cu „Amin”. Săvârșit astfel, se poate spune că **semnul crucii concentrează în el esența credinței noastre**, „este oarecum o învățătură pe scurt a legii creștine”. „Făcându-mi dimineața semnul sfinte cruci - spunea un credincios preotului lui - simt că îmi mărturisesc ceea ce este fundamental în credința noastră ortodoxă și mă simt prins în Hristos, în Biserica Lui ca mlădița în viță”.

Părintele Constantin Galeriu | doxologia.ro

FILĂ DE SINAXAR

SFÂNTUL CUVIOS
ONUFRIE DE LA VORONA

Cuviosul Onufrie s-a născut în jurul anului 1700, în Rusia. În 1749 vine în ținuturile Moldovei. În anul 1764 intră în obștea Schitului Sihăstria Voronei, retrăgându-se în pustie spre liniștire. Timp de 25 de ani va viețui într-o peșteră pe malul pârâului Vorona, într-o aspră nevoiță, petrecând în smerenie, înfrânare, tăcere și neîncetată rugăciune. Mânca doar o dată în zi, după apusul soarelui, iar noaptea o petrecea priveghind, ațipind doar două-trei ore pe un scaun, pentru odihna trupului după cum mărturisește Ieromonahul Nicolae, care viețuia și el în codrii Voronei. Făgăduindu-se întru totul Domnului Hristos, a îmbrăcat schima cea mare, pe care o va primi din mâna duhovnicului său, starețul Paisie, în anul 1774, la Mănăstirea Dragomima, revenind apoi în locul nevoițelor sale, la peștera din preajma Sihăstriei Voronei. A adormit întru Domnul, la 29 martie 1789.

Auzindu-se până la mitropolit și la domnul țării despre Cuviosul Onufrie, în anul 1846 i s-au scos din mormânt moaștele și s-au așezat cu cinste în altarul bisericii din Mănăstirea Vorona. Iar din anul 1856, moaștele lui au fost așezate în altarul bisericii din Sihăstria Voronei.

Biserica Ortodoxă Română îl prăznuiește pe **9 septembrie**.

„Maica Domnului este statuia inimitabilă a frumuseții pline de har și înfrumusețătoare a buneicuvinței Binelui, oglinda foarte transparentă a fecioriei confecționată de Dumnezeu, în care se arată în chip foarte transparent Icoana Dumnezeului Celui Nevăzut.”

Sf. Teofan al Niceii